

Sygn. akt II AKa 100/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Andrzej Czapka (spr.)
Sędziowie	SSA Nadzieja Surowiec SSA Janusz Sulima
Protokolant	Anna Tkaczyk

przy udziale Małgorzaty Gasińskiej-Werpachowskiej Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2012 r.

sprawy B. G.

oskarżonego z art. 286§1 kk w zb. z art. 294§1 kk w zb. z art. 297§1 kk w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 12 ustawy z dnia 18 marca 2004r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego oraz ustawy Kodeks wykroczeń (Dz.U. nr 69, poz. 626) w zb. z art. 270§1 kk w zb. z art. 273 kk w zw. z art. 11§2 kk oraz art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zb. z art. 294§1 kk w zb. z art. 297§1 kk w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 12 ustawy z dnia 18 marca 2004r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego oraz ustawy Kodeks wykroczeń (Dz.U. nr 69, poz. 626) w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4§1 kk, art. 297§1 kk w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 12 ustawy z dnia 18 marca 2004r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego oraz ustawy Kodeks wykroczeń (Dz.U. nr 69, poz. 626) w zb. z art. 270§1 kk w zb. z art. 273 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 w zw. z art. 4§1 kk,

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 7 kwietnia 2010 r. sygn. akt II K 79/08

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego B. G. w ten sposób, że:

1) uchyla karę łączną pozbawienia wolności,

2) w pkt. I:

a) wysokość wyłudzonej kwoty kredytu określa na łączną sumę 1.486.560,50zł,

b) pomija zachowanie opisane w ppkt. 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 15, 20, 21, 24 jak i usiłowanie wyłudzenia kredytu opisane w ppkt. 25,

c) z podstawy skazania eliminuje przepis art. 13§1kk,

d) łagodzi orzeczoną karę pozbawienia wolności do 4 (czterech) lat,

3) na podstawie art. 85kk i art. 86§1kk orzeka karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 4 (czterech) lat,

4) w pkt. VIII orzeczone środki karny łagodzi do 4 (czterech) lat;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego kwotę 8.400zł tytułem opłaty za obie instancje i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

B. G. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 28 września 2000r. do 27 kwietnia 2001r. w O., B. i W., biorąc udział w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw, działając czynem ciągłym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako Prezes Zarządu (...) S.A. z siedzibą w W., wprowadził przedstawicieli (...) Odział w O. w błąd co do okoliczności ubiegania się przez szereg osób, za pośrednictwem wspomnianej Spółki oraz PHU (...) Sp. z o.o. w B., o uzyskanie kredytów samochodowych, podczas gdy w rzeczywistości nie były one faktycznymi kredytobiorcami, a jedynie udostępniły swoje dane osobowe i podpisały stosowne dokumenty kredytowe lub też poprzez wykorzystanie tego rodzaju danych bez wiedzy i zgody zainteresowanych, a ponadto przedłożył wnioski o udzielenie kredytu, umowy kredytowe i inne dokumenty stanowiące załączniki do tychże umów, na których podrobiono podpisy rzekomych kredytobiorców, fałszywe zaświadczenia o zatrudnieniu tych osób oraz fikcyjne umowy kupna-sprzedaży pojazdów i poświadczające w tym zakresie nieprawdę faktury, co w rezultacie umożliwiło członkom rzeczonyj grupy przestępczej uzyskanie kwot kredytów, które następnie nie zostały spłacone i w ten sposób doprowadził (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości na łączną sumę 3.386.622,80 zł, a nadto w dniu 23.01.2001r. w oparciu o fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu osoby wskazanej jako kredytobiorca, usiłował wyłudzić z tegoż Banku kredyt samochodowy w kwocie 199.450,13 zł, a mianowicie:

1. w dniu 28 września 2000r. na podstawie umowy kredytowej nr (...) podpisanej przez L. i J. S., z przeznaczeniem środków na zakup samochodu marki (...), wyłudził kwotę 199.554,97 zł, przy czym przedłożył podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu L. S. w PPHU (...) – T.w L. na stanowisku dyrektora ds. finansowych, z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 14.000 zł,

2. w dniu 29 września 2000r. w oparciu o umowę kredytową nr (...) podpisaną przez R. Z., z przeznaczeniem środków na zakup samochodu marki (...), wyłudził kwotę 45.303,19 zł, przy czym przedłożył fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu tej osoby w PPHU (...) w L. na stanowisku kierownika marketingu, z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 2.100 zł, a ponadto fikcyjną fakturę VAT z dnia 29 września 2000r. wystawioną przez Towarzystwo (...) Sp. z o.o. w W., która poświadcziała nieprawdę w zakresie sprzedaży samochodu marki (...) R. Z.,

3. w dniu 30 października 2000r. w oparciu o umowę kredytową nr (...), zawartą na nazwisko M. A. z przeznaczeniem środków na nabycie samochodu ciężarowego marki (...), wyłudził kwotę 200.000 zł, przy czym przedłożył podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu tej osoby w (...) w O., na stanowisku dyrektora ds. marketingu, z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 11.000 zł,

4. w dniu 30 października 2000r. w oparciu o umowę kredytową nr (...), zawartą na nazwisko W. O. z przeznaczeniem środków na zakup samochodu marki (...), wyłudził kwotę 116.860,10 zł, przy czym przedłożył fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu tej osoby w (...) w O., na stanowisku kierownika działu kadr, z wynagrodzeniem miesięcznym

w wysokości 7.000 zł oraz fikcyjną fakturę z dnia 30.10.2000r. wystawioną przez (...) w Ł., która poświadczała nieprawdę odnośnie sprzedaży W. O. wspomnianego pojazdu,

5. w dniu 6 listopada 2000r. w oparciu o umowę kredytową nr (...), zawartą na nazwisko T. P. z przeznaczeniem środków na nabycie samochodu marki (...), wyłudził kwotę 141.450,78 zł, przy czym przedłożył podrobione zaświadczenie o jego zatrudnieniu w (...) w O., na stanowisku specjalisty ds. analizy rynku, z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 9.500 zł oraz fikcyjną fakturę VAT z dnia 9 listopada 2000r. wystawioną przez (...) w Ł., poświadczającą sprzedaż T. P. samochodu marki (...),

6. w dniu 6 listopada 2000r., w oparciu o umowę kredytową nr (...), zawartą na nazwisko T. M. z przeznaczeniem środków na zakup samochodu marki (...), wyłudził kwotę 35.010,42 zł, przy czym przedłożył fałszywe zaświadczenie o jego zatrudnieniu w Sp. z o.o. (...) w B., na stanowisku handlowca, z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 4.800 zł, a ponadto fikcyjną fakturę VAT z dnia 9 listopada 2000r. wystawioną przez (...) w Ł., która poświadczyła nieprawdę odnośnie sprzedaży T. M. samochodu marki (...),

7. w dniu 24 listopada 2000r., w oparciu o umowy kredytowe podpisane przez innego członka grupy przestępczej P. G., z przeznaczeniem środków na zakup 11 samochodów różnych marek, wyłudził kwotę 157.894,74 zł, przedkładając fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu P. G. w komisie (...) w Ł., z wynagrodzeniem netto 7.228 zł,

8. w dniu 1 grudnia 2000r., w oparciu o podpisaną przez innego członka grupy przestępczej R. M. umowę kredytową nr (...), z przeznaczeniem środków na zakup samochodu marki (...), wyłudził kwotę 157.068,06 zł, przy czym przedłożył fikcyjne zaświadczenie o zatrudnieniu R. M. w Spółce (...) w Ł. na stanowisku Dyrektora ds. (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 6.052 zł,

9. w dniu 11 stycznia 2001r. w oparciu o umowę kredytową nr (...), zawartą na nazwisko Z. T., z przeznaczeniem środków na nabycie samochodów marki (...) i (...), wyłudził kwotę 181.417,02 zł, przy czym posłużył się zaświadczeniem o zatrudnieniu tej osoby w Spółce (...) w B. podającym fikcyjną wysokość dochodu miesięcznego w kwocie 14.000 zł, a ponadto przedłożył podpisaną przez siebie fakturę z dnia 11 stycznia 2001r., w której poświadczył nieprawdę odnośnie sprzedaży Z. T. samochodu (...) przez Spółkę (...) oraz fałszywą umowę kupna-sprzedaży samochodu (...) z dnia 11.01.2001r., na której podrobiono podpis W. S. jako sprzedającego,

10. w dniu 12 stycznia 2001r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), podpisanej przez J. L., z przeznaczeniem środków na zakup samochodu marki (...), wyłudził kwotę 198.947,37 zł, przy czym przedłożył podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu o jego zatrudnieniu w Sp. z o.o. (...) w W., na stanowisku specjalisty ds. (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 11.800 zł, a nadto wystawioną przez spółkę (...) fakturę VAT z dnia 6.03.2001r. poświadczającą nieprawdę w zakresie sprzedaży wspomnianego pojazdu J. L.,

11. w dniu 17 stycznia 2001r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), podpisanej przez J. J., z przeznaczeniem środków na nabycie samochodu marki (...), wyłudził kwotę 37.792,55 zł, przy czym posłużył się fałszywym zaświadczeniem o zatrudnieniu tej osoby w Sp. z o.o. (...) w B., na stanowisku kierownika (...), gdzie jego dochód miesięczny miał wynosić 12.000 zł, a ponadto przedłożył fikcyjną umowę kupna-sprzedaży wspomnianego pojazdu pomiędzy P. R. a J. J.,

12. w dniu 21 stycznia 2001r. w oparciu o umowę kredytową nr (...), zawartą na nazwisko D. B., z przeznaczeniem środków na zakup samochodu marki (...), wyłudził kwotę 199.942,11 zł, przedkładając fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu w Spółce (...) w B., z wynagrodzeniem netto w wysokości 7.953 zł, a następnie przedłożył wystawioną przez spółkę (...) fakturę VAT z dnia 6.03.2001r. poświadczającą nieprawdę w zakresie sprzedaży D. B. samochodu marki (...) oraz trzy faktury wystawione przez (...) sp. z o.o. poświadczające nieprawdę odnośnie sprzedaży tej osobie samochodów marki (...), (...) i (...),

13. w dniu 23 stycznia 2001r. w oparciu o umowę kredytową nr (...), zawartą na nazwisko K. P., z przeznaczeniem środków na zakup samochodu marki (...), wyłudził kwotę 199.113,12 zł, przy czym przedłożył fałszywe zaświadczenie o

zatrudnieniu tej osoby w Spółce z o. o. (...) w K. – Delegatura w P., na stanowisku specjalisty ds. (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 11.800 zł, a ponadto przedłożył fikcyjną fakturę dotyczącą rzekomej sprzedaży samochodu marki (...) T. P. (1) przez (...) sp. z o.o. w Ł.,

14. w dniu 23 stycznia 2001r. w oparciu o umowę kredytową nr (...), podpisaną przez kolejnego członka wspomnianej grupy przestępczej M. P., z przeznaczeniem środków na zakup samochodu marki (...), wyłudził kredyt w kwocie 199.924,17 zł, przedkładając fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu tej osoby w firmie (...) w B., z wynagrodzeniem w wysokości 8.216 zł,

15. w dniu 23 stycznia 2001r. w oparciu o umowę kredytową nr (...), podpisaną przez J. J., z przeznaczeniem środków na zakup samochodu marki (...), wyłudził kwotę 161.623,04 zł, przy czym przedłożył kserokopię wspomnianego wcześniej podrobionego zaświadczenia o jego zatrudnieniu w Spółce (...) w B. oraz dwie fikcyjne faktury dotyczące rzekomego nabycia przez J. J. samochodów marki (...) i (...) z komisju (...) w Ł.,

16. w dniu 24 stycznia 2001r. w oparciu o umowę kredytową nr (...), podpisaną przez S. D., z przeznaczeniem środków na zakup pięciu samochodów marki (...), wyłudził kwotę 199.716,49 zł, przy czym przedłożył fałszywe zaświadczenie o jego zatrudnieniu w Spółce z o.o. (...) w W., na stanowisku (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 7.600 zł,

17. w dniu 24 stycznia 2001r. w oparciu o umowę kredytową nr (...), zawartą na nazwisko S. W., z przeznaczeniem środków na zakup pięciu samochodów marki (...), wyłudził kwotę 199.716,49 zł, przy czym przedłożył fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu tej osoby w Spółce z o.o. (...) w Ł., na stanowisku kierownika ds. (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 5.052 zł,

18. w dniu 24 stycznia 2001r. w oparciu o umowę kredytową nr (...), zawartą na nazwisko A. W., z przeznaczeniem środków na zakup pięciu samochodów marki (...), wyłudził kwotę 199.716,49 zł, przy czym przedłożył fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu tej osoby w Spółce z o.o. (...) w Ł., na stanowisku kierownika ds. (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 5.052 zł,

19. w dniu 24 stycznia 2001r. w oparciu o umowę kredytową nr (...), podpisaną przez M. S., z przeznaczeniem środków na zakup pięciu samochodów marki (...), wyłudził kwotę 199.716,49 zł, przy czym przedłożył fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu tej osoby w Spółce (...) w B., na stanowisku brygadzysty z wynagrodzeniem miesięcznym netto w wysokości 8.300 zł,

20. w dniu 23 lutego 2001r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), podpisanej przez Z. P., z przeznaczeniem środków na zakup samochodu marki (...), wyłudził kwotę 25.336 zł, przy czym przedłożył fikcyjną fakturę VAT z dnia 23 lutego 2001r. dotyczącą rzekomego nabycia przez Z. P. wspomnianego pojazdu z komisju (...),

21. w dniu 29 marca 2001r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), podpisanej przez S. D., z przeznaczeniem środków na nabycie samochodu marki (...), wyłudził kwotę 91.578,95 zł, przy czym posłużył się fałszywym zaświadczeniem o jego zatrudnieniu Spółce z o.o. (...), na stanowisku zastępcy dyrektora, z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 5.963 zł,

22. w dniu 10 kwietnia 2001r. w oparciu o umowę kredytową nr (...), podpisaną przez K. J., z przeznaczeniem środków na zakup samochodu marki (...), wyłudził kwotę 37.021,57 zł, posługując się poświadczającym nieprawdę zaświadczeniem o jego zatrudnieniu w Spółce (...) w Ś. oraz takąż fakturą VAT z dnia 9.04.2001r. wystawioną przez Towarzystwo (...) Sp. z o.o. w W. stwierdzającą nieprawdę odnośnie sprzedaży wspomnianego pojazdu K. J.,

23. w dniu 10 kwietnia 2001r. w oparciu o umowę kredytową nr (...), podpisaną przez M. U., z przeznaczeniem środków na zakup samochodu marki (...), wyłudził kwotę 48.503,62 zł, posługując się poświadczającym nieprawdę zaświadczeniem o jego zatrudnieniu w Spółce (...) w W. oraz fikcyjną fakturą wystawioną przez spółkę (...), stwierdzającą nieprawdę odnośnie sprzedaży wspomnianego pojazdu M. U.,

24. w dniu 27 kwietnia 2001r., w oparciu o umowę kredytową nr (...) zawartą na nazwisko D. D., z przeznaczeniem środków na zakup samochodu marki (...), wyłudził kwotę 153,415,05 zł,

25. w dniu 23 stycznia 2001r. w oparciu o umowę kredytową nr (...), podpisaną przez K. B., z przeznaczeniem środków na zakup samochodu ciężarowego marki (...), poprzez przedłożenie fałszywych dokumentów w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu tej osoby w Spółce z o. o. (...) w K. – Delegatura w P., na stanowisku kierownika budowy, z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 13.000 zł, oraz umowy kupna-sprzedaży wspomnianego samochodu z dnia 31.01.2001r. usiłował wyłudzić pieniądze w kwocie 199.450,13 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż wobec braku wymaganych dokumentów bank wstrzymał uruchomienie tego kredytu,

tj. oskarżonego o czyn wyczerpujący dyspozycję art. 258§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk, art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk, art. 297§1 kk, art. 270§1 kk i art. 273 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk;

II. w okresie od 28 września 2000r. do 23 stycznia 2001r. w O., biorąc udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, działając czynem ciągłym, w celu uzyskania kredytów samochodowych przedłożył w miejscowym Oddziale (...) fałszywe dokumenty w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu osób występujących jako kredytobiorcy i poręczyciele oraz poświadczających nieprawdę faktur dotyczących sprzedaży pojazdów rzekomym kredytobiorcom i fikcyjnej umowy komisji, a mianowicie:

1. w dniu 28.09.2000r. w celu uzyskania kredytu w kwocie 70.526 zł, na nazwisko K. P., przedłożył podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu tej osoby w PHU (...) T. P. (1) w L. na stanowisku kierownika ds. (...) z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 4.500 zł, a ponadto fikcyjną fakturę VAT z dnia 14.09.2000r. wystawioną przez (...) Sp. z o.o. w Ł., poświadczającą nieprawdę o sprzedaży samochodu marki (...) o nr. rej. (...) K. P.,

2. w dniu 20.10.2000r. w celu uzyskania kredytu w kwocie 199.989,64 zł, na nazwisko A. Z., przedłożył fałszywe dokumenty w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu tej osoby w Towarzystwie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku dyrektora z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 13.000 zł, oraz zaświadczenia o zatrudnieniu R. M., jako poręczyciela w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku doradcy (...), z wynagrodzeniem w wysokości 13.500 zł,

3. w dniu 3.11.2000r., w celu uzyskania kredytu w kwocie 24.905,26 zł na nazwisko M. P., przedłożył podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu tej osoby w Przedsiębiorstwie (...) w B. na stanowisku przedstawiciela handlowego, z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 8.216 zł,

4. w dniu 14 grudnia 2000r., w celu uzyskania kredytu w kwocie 140.000 zł, formalnie udzielonego Z. K., występując jako pośrednik przedłożył dokumenty kredytowe, na których podrobiono podpisy tej osoby, a ponadto poświadczającą nieprawdę umowę komisji dotyczącą samochodu marki (...) oraz fikcyjną fakturę VAT z dnia 14.12.2000r. wystawioną przez (...) Sp. z o.o. w Ł.,

5. w dniu 23 stycznia 2001r., w celu uzyskania kredytu w kwocie 199.005,24 zł udzielonego M. i M. Z. (1), przedłożył fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu M. Z. (1) w Towarzystwie (...) Sp. z o.o. w W., na stanowisku Prezesa Zarządu z wynagrodzeniem w kwocie 6.500 zł miesięcznie oraz fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu jej męża M. w (...) Sp. z o.o. w W. na stanowisku (...) z wynagrodzeniem 4.000 zł,

tj. oskarżonego o czyn wyczerpujący dyspozycję art. 258§1 kk w zw. z art. 297§1 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2010r. w sprawie II K 79/08:

I. Oskarżonego **B. G.** w ramach czynu opisanego w pkt I uznał za winnego tego, że w okresie od września do 19 maja 2001r. w O., B. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, występując jako Prezes Zarządu (...) S.A. z siedzibą w W., wprowadził przedstawicieli (...) S.A. z siedzibą w P. Odział w O. w błąd co do okoliczności ubiegania

się przez szereg osób, za pośrednictwem Spółki (...) S.A. z siedzibą w W. oraz PHU (...) Sp. z o.o. w B., o udzielenie im kredytów przeznaczonych na zakup samochodów, podczas gdy w rzeczywistości osoby te nie były faktycznymi kredytobiorcami, a jedynie udostępniały swoje dane osobowe i podpisywały stosowne dokumenty kredytowe lub też tego rodzaju dane osobowe wykorzystywane były bez wiedzy i zgody osób zainteresowanych, a ponadto celem udzielenia kredytów przez wskazany Bank przedkładał wnioski o udzielenie kredytu, umowy kredytowe i inne dokumenty stanowiące załączniki do tychże umów i wymagane przepisami, na których podrobiono podpisy rzekomych kredytobiorców, zaświadczenia o zatrudnieniu tychże kredytobiorców poświadczające nieprawdę oraz podrobione umowy kupna-sprzedaży samochodów, na zakup których miały być przeznaczone środki pieniężne pochodzące z kredytów i poświadczające w tym zakresie nieprawdę faktury VAT, w tym wystawione przez osoby uprawnione do ich wystawienia, w wyniku czego kwoty ww. kredytów i kwoty prowizji należnych pośrednikowi kredytowemu zostały przez przedmiotowy Bank przelane na konta (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. i (...) S.A. z siedzibą w W., co w rezultacie umożliwiło oskarżonemu i innym współdziałającym z nim osobom uzyskanie kwot tychże kredytów, przez co w ten sposób doprowadził pokrzywdzony Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości na łączną sumę 3.092.594,55 zł, a nadto w styczniu 2001r. w oparciu o stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu osoby wskazanej jako kredytobiorca, usiłował wyłudzić z tegoż Banku kredyt samochodowy w kwocie 199.450,13 zł, a mianowicie:

1. w dniu 29 września 2000r. na podstawie umowy kredytowej nr (...) datowanej na dzień 28 września 2000r. zawartej na nazwisko L. i J. małżonków S., jako kredytobiorców i podpisanej przez ww. określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu marki (...), wyłudził kwotę 190.575,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu L. S. w PPHU (...) T. P. (1) w L. na stanowisku dyrektora ds. (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 14.000,00 zł brutto,
2. w dniu 30 września 2000r. na podstawie umowy kredytowej nr (...) datowanej na dzień 29 września 2000r. zawartej na nazwisko R. Z., jako kredytobiorcy i podpisanej przez wymienionego określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu marki (...), wyłudził kwotę 40.635,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu R. Z. w PPHU (...) T. P. (1) w L. na stanowisku kierownika (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 2.100 zł brutto oraz fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 29 września 2000r. wystawioną w imieniu Towarzystwa (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W., poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. samochodu marki (...) o nr. rej. (...) R. Z. za kwotę 48.499,88 zł;
3. w dniu 31 października 2000r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 30 października 2000r., zawartej na nazwisko M. A. jako kredytobiorcy określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu ciężarowego marki (...), wyłudził kwotę 194.000,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu M. A. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w O., na stanowisku dyrektora ds. (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 11.100,00 zł brutto,
4. w dniu 31 października 2000r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 30 października 2000r. zawartej na nazwisko W. O. jako kredytobiorcy i podpisanej przez ww. określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu marki (...), wyłudził kwotę 112.770,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu W. O. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w O., na stanowisku kierownika (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 7.000 zł brutto oraz fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 30 października 2000r. wystawioną w imieniu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w Ł., przez Prezesa Zarządu tej Spółki P. G., poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) W. O. za kwotę 143.050,00 zł;
5. w dniu 10 listopada 2000r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 6 listopada 2000r. zawartej na nazwisko T. P. (2) jako kredytobiorcy określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu marki (...), wyłudził kwotę 136.5000,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu

przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu T. P. (2) w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w O., na stanowisku specjalisty ds. (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 9.500 zł brutto oraz fakturę VAT NR (...), datowaną na dzień 9 listopada 2000r. wystawioną w imieniu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w Ł. przez Prezesa Zarządu tej Spółki P. G., poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) o nr. rej. (...) T. P. (2) za kwotę 150.000,00 zł;

6. w dniu 10 listopada 2000r., na podstawie umowy kredytowej nr (...) datowanej na dzień 6 listopada 2000r., zawartej na nazwisko T. M. jako kredytobiorcy i podpisanej przez ww. określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu marki (...), wyludził kwotę 30.730,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu T. M. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w B., na stanowisku (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 4.800 zł brutto oraz fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 9 listopada 2000r. wystawioną w imieniu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w Ł. przez Prezesa Zarządu tej Spółki P. G., poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) o nr. rej. (...) T. M. za kwotę 35.000,00 zł;

7. w dniu 30 listopada 2000r., na podstawie umów kredytowych nr (...) datowanych na dzień 24 listopada 2000r. zawartych na nazwisko P. G., jako kredytobiorcy i podpisanych przez ww., określających przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowych kredytów na zakup przez ww. od (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w O. samochodów pochodzących z windykacji wyludził kwotę 150.000,00 zł,

8. w dniach 1 i 3 grudnia 2000r., na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 1 grudnia 2000r. zawartej na nazwisko R. M. jako kredytobiorcy i podpisanej przez ww. określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu marki (...), wyludził kwotę 150.000,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu R. M. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w Ł. na stanowisku dyrektora ds. (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 6.052,00 zł brutto,

9. w dniu 12 stycznia 2001r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 11 stycznia 2001r., zawartej na nazwisko Z. T., jako kredytobiorcy i podpisanej przez ww. określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu marki (...), wyludził kwotę 170.532,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu Z. T. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w B. na stanowisku dyrektora ds. (...) i uzyskiwaniu przez niego dochodu miesięcznego w kwocie 14.000 zł brutto, a ponadto fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 11 stycznia 2001r., wystawioną w imieniu (...) S.A. z siedzibą w W., poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) o nr. rej. (...) Z. T. za kwotę 127.000,00 zł oraz umowę kupna-sprzedaży pojazdu datowaną na dzień 11 stycznia 2001r. poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez W. S. na rzecz Z. T. samochodu marki (...) o nr. rej. (...) za kwotę 52.500 zł, na której podrobiono podpis W. S. jako sprzedającego,

10. w dniu 23 stycznia 2001r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 12 stycznia 2001r. zawartej na nazwisko J. L. jako kredytobiorcy określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu przez ww. samochodu marki (...), wyludził kwotę 189.000,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu J. L. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w W., na stanowisku specjalisty ds. (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 11.800,00 zł brutto, a ponadto fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 6 marca 2001r. wystawioną w imieniu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W., poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) J. L. za kwotę 165.000,00 zł,

11. w dniu 26 stycznia 2001r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 17 stycznia 2001r. zawartej na nazwisko J. J. jako kredytobiorcy i podpisanej przez ww. określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu marki (...), wyludził kwotę 35.525,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu J. J. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w B., na stanowisku kierownika (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 12.000 zł brutto, a

ponadto umowę kupna-sprzedaży pojazdu datowaną na dzień 18 stycznia 201r. poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez P. R. na rzecz J. J. samochodu marki (...) o nr. rej. (...) za kwotę 36.000,00 zł ,

12. w dniu 26 stycznia 2001r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 23 stycznia 2001r. zawartej na nazwisko D. B. jako kredytobiorcy i podpisanej przez ww. określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu marki (...), wyłudził kwotę 189.954,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu D. B. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w B. na stanowisku przedstawiciela handlowego z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 7.953,29 zł netto, a ponadto w miesiącu marcu 2001r. przedłożył fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 6 marca 2001r. wystawioną w imieniu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W. poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) D. B. za kwotę 78.000,00, fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 19 marca 2001r. wystawioną w imieniu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w Ł. przez Prezesa Zarządu tej Spółki P. G., poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) D. B. za kwotę 27.023,00 zł, fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 19 marca 2001r. wystawioną w imieniu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w Ł. przez Prezesa Zarządu tej Spółki P. G., poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) D. B. za kwotę 57.340,00 zł i fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 19 marca 2001r. wystawioną w imieniu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w Ł. przez Prezesa Zarządu tej Spółki P. G., poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) D. B. za kwotę 35.014,00 zł,

13. w dniu 23 lutego 2001r. na podstawie umowy kredytowej o kredyt rotacyjny nr (...), datowanej na dzień 23 stycznia 2001r. zawartej na nazwisko K. P. jako kredytobiorcy określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu marki (...), wyłudził kwotę 120.750,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu K. P. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w K. Delegatura w P., na stanowisku specjalisty ds. (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 11.800 zł brutto oraz fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 16 lutego 2001r. wystawioną w imieniu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w Ł. przez Prezesa Zarządu tej Spółki P. G. poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) o nr. rej. (...) T. P. (1) za kwotę 160.000,00 zł,

14. w dniu 26 kwietnia 2001r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 23 stycznia 2001r. zawartej na nazwisko M. P., jako kredytobiorcy określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu określającej przeznaczenie samochodu marki (...), wyłudził kwotę 107.491,94 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu M. P. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w B., na stanowisku przedstawiciela handlowego z wynagrodzeniem w wysokości 8.216,67 zł netto,

15. w dniu 26 stycznia 2001r. na podstawie umowę kredytowej nr (...), datowanej na dzień 23 stycznia 2001r. zawartej na nazwisko J. J., jako kredytobiorcy i podpisanej przez ww., określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu marki (...), wyłudził kwotę 153.350,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu J. J. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w B. na stanowisku kierownika (...) z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 12.000 zł brutto oraz fakturę VAT datowaną na dzień 23 stycznia 2001r. wystawioną w imieniu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w Ł. przez Prezesa Zarządu tej Spółki P. G. poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) o nr. rej. (...) J. J. za kwotę 135.000,00 zł i fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 23 stycznia 2001r. wystawioną w imieniu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w Ł. poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki „(...)” o nr. rej. (...) J. J. za kwotę 65.000,00 zł,

16. w dniu 26 stycznia 2001r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 24 stycznia 2002r. zawartej na nazwisko S. i H. małżonków D., jako kredytobiorców i podpisanej przez S. D. określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. pięciu samochodów marki (...), wyłudził kwotę 193.725,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu S. D. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w W., na stanowisku analityka (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 7.600, 00 zł brutto,

17. w dniu 26 stycznia 2001r., na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 24 stycznia 2001r. zawartej na nazwisko S. W., jako kredytobiorcy określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. pięciu samochodów marki (...), wyludził kwotę 193.725,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu S. W. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w Ł., na stanowisku kierownika ds. (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 5.052,45 zł netto,

18. w dniu 26 stycznia 2001r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 24 stycznia 2001r. zawartej na nazwisko A. W., jako kredytobiorcy określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. pięciu samochodów marki (...), wyludził kwotę 193.725,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu A. W. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w Ł., na stanowisku kierownika ds. (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 5.052,45 zł netto,

19. w dniu 26 stycznia 2001r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 24 stycznia 2001r., zawartej na nazwisko M. i M. małżonków S., jako kredytobiorców i podpisanej przez M. S., określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. pięciu samochodów marki (...), wyludził kwotę 193.725,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu M. S. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w B., na stanowisku(...) z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 8.300,00 zł brutto,

20. w dniu 28 lutego 2001r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 23 lutego 2001r., zawartej na nazwisko Z. P., jako kredytobiorcy i podpisanej przez ww. określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu marki (...), wyludził kwotę 23.790,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 23 lutego 2001r. wystawioną w imieniu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w Ł. przez Prezesa Zarządu tej Spółki P. G. poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) o nr. rej. (...) Z. P. za kwotę 26.000,00 zł,

21. w dniu 31 marca 2001r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 29 marca 2001r. zawartej na nazwisko S. D., jako kredytobiorcy i podpisanej przez ww. określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu marki (...), wyludził kwotę 87.000,00 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu S. D. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w Ł., na stanowisku zastępcy dyrektora, z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 5.963,01 zł brutto oraz fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 20 marca 2001r. wystawioną w imieniu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w Ł. przez Prezesa Zarządu tej Spółki P. G. poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) o nr. rej. (...) S. D. za kwotę 109.000,00 zł,

22. w dniu 12 kwietnia 2001r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 10 kwietnia 2001r. zawartej na nazwisko K. J., jako kredytobiorcy i podpisanej przez ww. określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu marki (...), wyludził kwotę 35.355,60 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu K. J. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w Ś. na stanowisku przedstawiciela regionalnego z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 1.981,00 zł netto oraz fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 9 kwietnia 2001r. wystawioną w imieniu Towarzystwa (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W. poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) o nr. rej. (...) K. J. za kwotę 42.090,00 zł,

23. w dniu 12 kwietnia 2001r. na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 10 kwietnia 2001r. zawartej na nazwisko M. U., jako kredytobiorcy i podpisanej przez ww. określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu marki (...), wyludził kwotę 46.320,96 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu M. U. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku przedstawiciela handlowego z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 2.051,00 zł netto oraz fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 6 kwietnia 2001r. wystawioną w imieniu (...) S.A. z siedzibą w

W., poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) o nr. rej. (...) M. U., za kwotę 55.144,00 zł,

24. w kwietnia 2001r., na podstawie umowy kredytowej nr (...) datowanej na dzień 27 kwietnia 2001r. zawartej na nazwisko D. D. i M. D. jako kredytobiorców określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup samochodu marki (...), wyłudził kwotę 153,415,05 zł,

25. w miesiącu styczniu 2001r., na podstawie umowy kredytowej nr (...), datowanej na dzień 23 stycznia 2001r. zawartej na nazwisko K. B., jako kredytobiorcy i podpisanej przez ww. określającej przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez ww. samochodu marki (...) usiłował wyłudzić kwotę 199.450,13 zł, przy czym celem uzyskania kredytu przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu K. B. w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w P. na stanowisku kierownika (...), z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 13.000,00 zł brutto oraz podrobioną umowę kupna-sprzedaży pojazdu datowaną na dzień 31 stycznia 2001r. poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży Z. S. na rzecz K. B. samochodu marki (...) o nr. rej. (...) za kwotę 240.000,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż wobec braku wszystkich wymaganych dokumentów Bank wstrzymał uruchomienie tego kredytu,

tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286§1 kk w zb. z art. 297§1 kk w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 12 ustawy z dnia 18 marca 2004r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego oraz ustawy Kodeks wykroczeń (Dz.U. nr 69, poz. 626) w zb. z art. 270§1 kk w zb. z art. 273 kk w zw. z art. 11§2 kk oraz art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zb. z art. 294 w zw. z art. 12 kk; 1 kk w zb. z art. 297§1 kk w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 12 ustawy z dnia 18 marca 2004r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego oraz ustawy Kodeks wykroczeń (Dz.U. nr 69, poz. 626) w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk, całość przy zastosowaniu art. 4§1 kk i za to na podstawie tych artykułów, opierając wymiar kary o treść art. 294§1 kk w zw. z art. 11§3 kk oraz art. 33§2 i 3 kk skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych przyjmując każdą z nich za równoważną kwocie 200 złotych.

II. Oskarżonego **B. G.** w ramach czynu opisanego w pkt II uznał za winnego tego, że w okresie września 2000r. do lutego 2001r. w O., działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. uzyskania kredytów samochodowych przez inne osoby, występując jako prezes Zarządu Spółki (...) S.A. w W. i reprezentując pośredników kredytowych przedłożył w (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w O. podrobione dokumenty w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu osób występujących jako kredytobiorcy i poręczyciele kredytowi oraz poświadczających nieprawdę faktur odnośnie sprzedaży pojazdów osobom występującym jako kredytobiorcy i sfalszowaną umową komisju, a mianowicie:

1. we wrześniu 2000r. w celu uzyskania kredytu w kwocie 70.526,32 zł, na nazwisko K. P., przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu K. P. w PHU (...) (...) w L. na stanowisku kierownika ds. (...) z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 4.500,00 zł brutto, a ponadto fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 14 września 2000r. wystawioną w imieniu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w Ł., poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) o nr. rej. (...) K. P. za kwotę 130.000,00 zł, w wyniku czego zawarta została umowa kredytowa nr (...) datowana na dzień 28 września 2000r. na nazwisko K. P. jako kredytobiorcy określająca przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez kredytobiorcę samochodu marki (...) i w dniu 10 września 2000r. Bank przelał na konto (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. jako pośrednika kredytowego kwotę 63.000,00 zł tytułem kwoty kredytu i kwoty prowizji;

2. w październiku 2000r. w celu uzyskania kredytu w kwocie 199.989,64 zł, na nazwisko A. Z., przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu A. Z. w Towarzystwie (...) Spółce z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku dyrektora z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 13.000 zł brutto, a ponadto podrobione i stwierdzające nieprawdę odnośnie wysokości zarobków zaświadczenie o zatrudnieniu poręczyciela kredytowego B. G. w (...) S.A. z siedzibą w W. na stanowisku członka zarządu z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 12.080,00 zł brutto oraz podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu poręczyciela kredytowego R. M. w

(...) Spółce z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku doradcy (...) z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 13.500,00 zł brutto, w wyniku czego zawarta została umowa kredytowa nr (...) datowana na dzień 20 października 2000r. na nazwisko A. Z. jako kredytobiorcy określająca przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez kredytobiorcę samochodu marki (...) i w dniu 31 października 2000r. Bank przełał na konto (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. jako pośrednika kredytowego kwotę 192.990,00 zł tytułem kwoty kredytu i kwoty prowizji;

3. w listopadzie i grudniu 2000r. w celu uzyskania kredytów w kwotach 98.952,88 zł i 139.573,90 zł na nazwisko Z. K., przedłożył dokumenty kredytowe, na których podrobiono podpisy Z. K., a ponadto fakturę VAT nr (...) datowaną na dzień 14 grudnia 2000r. wystawioną w imieniu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w Ł. przez Prezesa Zarządu tej firmy P. G., poświadczającą nieprawdę odnośnie sprzedaży przez ww. Spółkę samochodu marki (...) o nr. rej. (...) Z. K. za kwotę 170.000,00 zł, w wyniku czego zawarte zostały umowy kredytowe: nr (...) datowana na dzień 30 listopada 2000r. i nr (...) datowana na dzień 14 grudnia 2000r. na nazwisko Z. K. jako kredytobiorcy określająca przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowych kredytów na zakup przez ww. kredytobiorcę samochodów marki (...) i w dniu 30 listopada 2000r. Bank przełał na konto (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. jako pośrednika kredytowego kwotę 94.500,00 zł tytułem kwoty kredytu wynikającego z umowy kredytowej nr (...) i kwoty prowizji, zaś w dniu 15 grudnia 2000r. przełał na ww. konto kwotę 137.697,60 zł tytułem kredytu wynikającego z umowy kredytowej nr (...) i kwoty prowizji;

4. w styczniu 2001r. w celu uzyskania kredytu w kwocie 199.005,24 zł, na nazwisko M. i M. małżonków Z., przedłożył podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu M. Z. (2) w Towarzystwie (...) Spółce z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku prezesa zarządu z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 6.500,00 zł brutto oraz podrobione i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu M. Z. (1) w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku (...) z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 4.000,00 zł brutto, w wyniku czego zawarta została umowa kredytowa nr (...) datowana na dzień 23 stycznia 2001r. na nazwisko M. i M. małżonków Z. jako kredytobiorców określająca przeznaczenie środków pochodzących z przedmiotowego kredytu na zakup przez kredytobiorców samochodu marki (...) i w dniu 26 stycznia 2001r. Bank przełał na konto (...) S.A. z siedzibą w W. jako pośrednika kredytowego kwotę 190.000,00 zł tytułem kwoty kredytu i kwoty prowizji,

tj. oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 297§1 kk w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 12 ustawy z dnia 18 marca 2004r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego oraz ustawy Kodeks wykroczeń (Dz.U. nr 69, poz. 626) w zb. z art. 270§1 kk w zb. z art. 273 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk przy zastosowaniu art. 4§1 kk i za to na ich podstawie opierając wymiar kary o treść art. 297§1 kk w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 12 ustawy z dnia 18 marca 2004r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego oraz ustawy Kodeks wykroczeń (Dz.U. nr 69, poz. 626) w zw. z art. 11§3 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności.

I. Na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk połączył kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył B. G. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, (...) oraz 200 stawek dziennych przyjmując każdą z nich za równoważną kwocie 100 złotych.

VII. Na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie i tak: B. G. od 23 kwietnia 2002r. do 7 kwietnia 2004r. i od 31 sierpnia 2006r. do 28 maja 2007r., (...).

VIII. Na podstawie art. 41§1 i 2 kk w zw. z art. 43§1 pkt 1 kk orzekł środek karny w postaci zakazu pełnienia wszelkich funkcji w organach osób prawnych związanych z zarządem, reprezentacją i nadzorem tych osób oraz prowadzenia działalności związanej z przejmowaniem spółek prawa handlowego, cywilnego oraz spółdzielni, a także pośrednictwa w udzielaniu kredytów i pożyczek, i tak wobec B. G. na okres lat 5, (...).

IX. Zasadził od B. G. kwotę 8400 zł tytułem opłaty sądowej, (...), obciążył go też 4/10 kosztów postępowania.

Apelację od przedmiotowego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który na zasadzie art. 427§2 kpk zarzucił mu:

1. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 kpk), a mianowicie:

- art. 5§2 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk i art. 424§1 pkt 1 kpk, o ile Sąd Okręgowy nie dokonał wszechstronnej i prawidłowej oceny całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, rozstrzygnął wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, ustalając w sposób błędny bez podstaw w materiale dowodowym sprawy i z przekroczeniem zasady swobodnej oceny materiału dowodowego, iż:

- oskarżony B. G., działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie z innymi osobami wprowadził w błąd przedstawicieli (...) w P. Oddział w O., co do okoliczności ubiegania się szeregu osób za pośrednictwem spółki (...) S.A. oraz spółki (...) z siedzibą w B. o kredyty doprowadzając w ten sposób Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3.092.594,55 złotych, a nadto w styczniu 2001r. w oparciu o stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu osoby wskazanej jako kredytobiorca usiłował wyłudzić z tegoż Banku kredyt samochodowy w kwocie 199.450,13 zł,

- oskarżony B. G. przedkładał w (...) za pośrednictwem spółek (...) wnioski o udzielenie kredytów, umowy kredytowe i inne dokumenty stanowiące załączniki do tych umów, na których podrobiono podpisy rzekomych kredytobiorców, zaświadczenia o zatrudnieniu tychże kredytobiorców poświadczające nieprawdę, poświadczające nieprawdę faktury VAT oraz podrobione umowy kupna sprzedaży tychże samochodów,

- oskarżony B. G. wspólnie z R. M. dokonywał zakupu udziałów w spółkach prawa handlowego, a nabycie tych podmiotów zostało wykorzystane do prowadzenia działalności przestępczej m.in. do dokonywania wyłudzeń towarów podczas gdy z przeprowadzonych w sprawie dowodów nie wynika jakikolwiek związek oskarżonego B. G. z powyższą przypisaną mu działalnością,

- wyjaśnienia A. K. złożone w postępowaniu przygotowawczym w zakresie, jakim obciążają oskarżonego B. G. zasługują na wiarę, mimo iż odwołał on swoje wyjaśnienia na rozprawie oraz o ile pozostają one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie i na ich podstawie przyjął, iż oskarżony B. G. szukał osób, na które miały zostać zaciągnięte kredyty,

- wyjaśnienia R. Z. zasługują na wiarę i na ich podstawie przyjął, iż oskarżony B. G. wiedział, iż świadek ten uzyskał kredyt na podstawie podrobionych zaświadczających nieprawdę dokumentów,

- z faktu, że był Prezesem Zarządu spółki (...) wynika wiedza oskarżonego B. G. o okolicznościach działalności R. M. w zakresie wyłudzenia kredytów,

- fakt dokonania przelewów z kont (...) oraz konta pomocniczego (...) lub pobrania pieniędzy z kasy na rachunek oskarżonego lub A. Z. świadczy o współudziale oskarżonego w przestępstwach R. M., podczas gdy przelewy powyższe miały swoje uzasadnienie i nie były związane z działalnością przestępczą R. M.,

- uznał za wiarygodne zeznania świadka A. B.,

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku, o ile Sąd Okręgowy uznał, iż:

- w dniu 9 maja 2001r. oskarżony B. G. wypłacił z rachunku (...) kwotę 120.000 zł, podczas gdy w rzeczywistości taka operacja nie została dokonana i nie znajduje ona odzwierciedlenia w zestawieniu operacji dokonanych na rachunku spółki (...), a nadto iż w dniu 10 maja 2001r. wypłacił z rachunku (...) kwotę 190.000 zł, podczas gdy wypłacona w tym dniu kwota wynosiła 180.000 zł,

- oskarżony B. G. kierował spółką (...) z siedzibą w B..

Mając na względzie powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie, o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w zakresie oskarżonego B. G. do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 10 marca 2011r. w sprawie II A. 170/10 wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 7 kwietnia 2010r. utrzymał w mocy, uznając powyższą apelację za oczywiście bezzasadną.

Od wyroku tego obrońca oskarżonego złożył kasację do Sądu Najwyższego, który swoim rozstrzygnięciem z dnia 22 marca 2012r. w sprawie III KK 256/11 uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wyroku w szczególności wskazał, iż Sąd Apelacyjny „w odniesieniu do kwestionowanych umów kredytowych winien rozważyć czy oskarżony miał świadomość ich zawarcia i czy w ramach podziału ról, swoim zachowaniem zapewnił realizację uzgodnionego z pozostałymi osobami wspólnego przestępczego zamachu. Nadto Sąd odwoławczy powinien ustalić czy realizacja ta sprowadzała się do umożliwienia współsprawcom wykonania wszystkich, czy też części czynności sprawczych, składających się na przypisane oskarżonemu czyny ciągle, przez podjęcie konkretnego działania przed zawarciem i realizacją kwestionowanych przez obrońcę umów kredytowych, ewentualnie przez świadomy brak realizacji po stronie B. G., jako Prezesa Zarządu Spółki (...), prawnego obowiązku niedopuszczenia do zawierania tego rodzaju przestępczych umów kredytowych”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest częściowo zasadna i w tym zakresie zaskarżony wyrok należało zmienić.

Odnosząc się do stawianych zarzutów, a w szczególności do wskazanych przez Sąd Najwyższy kwestii stwierdzić należy, iż sytuacja procesowa oskarżonego na obecnym etapie postępowania – mając na uwadze kierunek i zakres środka odwoławczego – ostatecznie wyeliminowała możliwość przyjęcia po jego stronie formy sprawstwa kierowniczego czy też polecającego.

Zgodnie bowiem z treścią art. 443 kpk „w razie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wolno w dalszym postępowaniu wydać orzeczenie surowsze niż uchylenie i tylko wtedy, gdy orzeczenie to było zaskarżone na niekorzyść oskarżonego”.

W tym przypadku wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 7 kwietnia 2010r., jak i Sądu Apelacyjnego nie był zaskarżony na niekorzyść oskarżonego B. G., w związku z czym przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd nie mógł czynić ustaleń faktycznych, które mogłyby powodować negatywne skutki w sytuacji prawnej oskarżonego (wyrok Sądu Najwyższego z 2 kwietnia 1996r., V KKN 4/96, OSNPP 10/1996, poz. 14).

W tym miejscu należy też zacytować judykant Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2009r. (V KK 2/09, OSNKW 2009/10/89) stwierdzający, iż: „Orzeczenie surowsze w rozumieniu art. 443 k.p.k., to każde orzeczenie, które zawiera rozstrzygnięcia mniej korzystne z punktu widzenia oskarżonego w porównaniu z orzeczeniem dotychczasowym. W ramach tej oceny uwzględnieniu podlega nie tylko kara lub zastosowany środek karny, ale również ustalenia faktyczne, kwalifikacja prawna czynu, a także wszystkie możliwe następstwa tych rozstrzygnięć (...)”. W stosunku do oskarżonego B. G. nie można więc przyjąć ustaleń, iż dopuścił się tych czynów w formie zjawiskowej sprawstwa kierowniczego czy też sprawstwa przez polecenie.

Sprawstwo kierownicze polega na kierowaniu wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę, w której nie mamy do czynienia z bezpośrednią realizacją znamion czynu zabronionego.

Sprawstwo zaś polecające polega na poleceniu innej osobie wykonania czynu zabronionego z wykorzystaniem istniejącego między sprawcą polecającym a bezpośrednim stosunku uzależnienia czy też podporządkowania.

Oczywistym jest, iż zachowania te zawierają pojęciowo wyższy ładunek społecznej szkodliwości niż forma współsprawstwa.

Dla przyjęcia zaś współsprawstwa konieczne jest ustalenie porozumienia osób współdziałających ze sobą w realizacji ustawowych znamion określonego przestępstwa oraz określony współdziałal każdej z tych osób w jego dokonaniu. Każdy ze współsprawców odpowiada jednak w granicach swojego zamiaru i nie może ponosić odpowiedzialności za

zakres innego współsprawcy, a więc za takie jego zachowanie i skutek, które nie były objęte jego zamiarem i którego nie mógł przewidzieć (wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 1985r. II KR 60/85, OSNKW z 1985r. nr 11-12, poz. 91).

Ważne jest, aby współdziałający dążyli do tego samego celu wspólnymi siłami i w ramach wspólnego porozumienia.

Forma ta w stosunku do omówionych wyżej zachowań wymaga więc spełnienia innych znamion przypisanych czynów i niejako w tym konkretnym przypadku zawęża odpowiedzialność oskarżonego do określonego rodzaju czynności podejmowanych przez niego, a stanowiących istotny i rzeczywisty wkład w realizację czynów przestępczych.

Należy przy tym mieć na uwadze, iż czyn przypisany oskarżonemu w pkt. I (z art. 286 § 1 kk i in.) jest przestępstwem materialnym i odpowiedzialność za tego rodzaju czyn musi opierać się na wykazaniu spełnienia kryterium obiektywnego przypisania skutku w stosunku do każdego współdziałającego.

Kierując się powyższymi wskazaniem należało skorygować dotychczasowe ustalenia faktyczne w pkt. I, poprzez pominięcie (w ramach czynu ciągłego) tego rodzaju zachowań oskarżonego, które wykaczały poza konstrukcję współsprawstwa, wyznaczając, jak wyżej wskazano, granice funkcjonowania zakresu reformationis in peius.

Zawężając, jak wskazano we wstępnej części uzasadnienia, odpowiedzialność karną oskarżonego do formy współsprawstwa stwierdzić należy, iż rola jego w wykonaniu tych umów kredytowych była istotna, oczywista i realna, umożliwiając, w ramach wspólnego uzgodnionego podziału zadań, realizację skutku przestępczego.

Sprowadzała się ona z dużym uproszczeniem m.in. do bezpośrednich rozmów z „kredytobiorcami”, wystawiania dokumentów kredytowych stwierdzających nieprawdę, jak i posłużeniu się tymi dokumentami (osobiście w banku), celem uzyskania fikcyjnych kredytów.

Taki związek oskarżony miał z L. S., R. Z., M. P.. Wystawił zaś dokumentację stwierdzającą nieprawdę na nazwisko Z. T., jak też zamówienie na nabycie 30 samochodów (...) – wystawiając faktury na fikcyjnych pracowników spółki – którzy takimi pracownikami nigdy nie byli.

Osobisty i bezpośredni kontakt miał też z K. J. i M. U., z którymi udał się do banku gdzie przedłożył sfałszowaną dokumentację.

Na nazwisko zaś K. P. została zawarta już kolejna umowa kredytowa, zgodnie z którą środki pochodzące z kredytu miały być przeznaczone na zakup samochodu (...), a pieniędzmi pochodzącymi z tego drugiego kredytu spłacono wcześniej zaciągnięty kredyt, o czym też będzie mowa przy omawianiu zarzutu z pkt. II ppkt. 1, na który to kredyt oskarżony przedłożył dokumentację do banku.

Odnośnie tych czynów oskarżony B. G. przyznał, iż rozmawiał z R. Z. na temat kredytu na zakup samochodu, który użytkowałby D. jak i potwierdził, iż był świadkiem rozmowy A. z K. odnośnie przeznaczenia kredytu udzielonego L. S. na spłatę zobowiązań (...) i kredyt ten był częściowo spłacony przez (...) (k. 25627-28).

Przyznał też, że uczestniczył w negocjacjach warunków umowy i płatności za samochody marki (...) od firmy (...), zakup których był kredytowany przez (...) oddział (...) za pośrednictwem spółki (...).

Przechodząc do dowodów osobowych wskazać należy na zeznania R. Z., który zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i sądowego jednoznacznie wskazał, iż to B. G. nakłaniał go do zaciągnięcia kredytu, a następnie kiedy pojawiły się problemy ze spłatą długu, powiedział mu by był cicho, bo to nie jego sprawa.

Istotne zeznania złożył też A. B., który wskazał na rolę oskarżonego w zaciągnięciu kredytów na nazwisko K. J. i M. U..

Podał też on, iż P. (...) nakłaniał go do zmiany zeznań jak i inna osoba, tak by wycofał się z obciążenia B. G..

M. P. w swoich zeznaniach potwierdził zaś, iż dokumenty kredytowe na samochód (...) stwierdzające nieprawdę podpisywał w obecności G..

Z zeznań J. K. – pracownika firmy (...) i zeznań Z. Ł. – właściciela tej firmy wynika, iż B. G. brał aktywny udział w negocjacjach związanych z zakupem kredytowanych samochodów marki (...) jak i twierdził, iż samochody te zostaną zakupione przez spółkę (...) dla jej pracowników.

Żaden zaś z kredytobiorców, tj. M. S., A. W. (2), S. W., S. D. (1) nie byli pracownikami (...), a do wniosków kredytowych zostały dołączone poświadczające nieprawdę zaświadczenia o ich zatrudnieniu i wysokości zarobków. Bracia W. nie wiedzieli nawet, że na ich nazwiska zostały pobrane kredyty.

Oczywistym jest, iż w ramach podziału ról, pozostali współsprawcy wykonywali inne zadania, równie istotne, dążąc do wspólnego celu. Rola oskarżonego B. G. była jednak na tyle istotna, iż bez jego udziału dokonanie tego czynu byłoby niemożliwe

Odnośnie pozostałych zachowań ujętych w tym zarzucie brak było, zdaniem Sądu Apelacyjnego, bezpośrednich i jednoznacznych dowodów łączących oskarżonego B. G. w ramach przyjętego współsprawstwa z tymi transakcjami, co w konsekwencji doprowadziło do ich pominięcia.

W zakresie zaś drugiego czynu przypisanego oskarżonemu B. G. stwierdzić należy, iż ustalenia faktyczne sądu I instancji w tym zakresie były w pełni uzasadnione i prawidłowe. Odpowiedzialność oskarżonego w tym przypadku ograniczała się jednak jedynie do przedłużenia podrobionych dokumentów kredytowych w (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w O. i dotyczyło to dokumentacji wystawionej na nazwisko K. P., A. Z., Z. K. i małżeństwa Z.. O tym, że dokumenty te są podrobione oskarżony doskonale wiedział, mając na uwadze ich treść jak i przez kogo zostały wystawione, gdzie i komu zostały przelane pieniądze z udzielonego kredytu.

Dla przykładu wskazać należy na kredyt udzielony A. Z. przeznaczony na zakup samochodu, który poręczył B. G., a dokumenty, na podstawie których go udzielono poświadczają nieprawdę i dotyczyły zaświadczeń o zatrudnieniu i wysokości zarobków, a dotyczyły zarówno A. Z. jak i oskarżonego.

Pieniądze z tego kredytu trafiły na prywatne konta tych osób.

Podobną wiedzę co do wiarygodności takich dokumentów miał przedkładając za pośrednictwem spółek (...) a następnie (...) wnioski kredytowe na nazwisko K. P., Z. K. jak i małżeństwa Z. (lub też inne dokumenty stanowiące załączniki do tych umów).

Przestępstwo to w pełni więc wyczerpuje dyspozycję art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk i w zb. z art. 273 kk w zw. z art. 12 kk. Te podjęte przez niego czynności stanowiły istotny jego wkład w ramach współsprawstwa w realizacji tego przestępstwa, podobnie jak przypisanego w pkt. I.

Podkreślić przy tym należy, iż wszystkie te zasygnalizowane fakty i okoliczności bardzo dokładnie i wszechstronnie przedstawił w swoim uzasadnieniu Sąd I instancji i dlatego też nie ma potrzeby na tym etapie postępowania ich powtórnego omawiania, tym bardziej, iż ocenę tę należy w pełni podzielić i zaaprobować.

Przechodząc teraz do petitum zarzutów apelacyjnych, po wstępnym nakreśleniu zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonego przyjętej przez Sąd Apelacyjny, stwierdzić należy, iż wbrew stanowisku skarżącego Sąd pierwszej instancji procedował w tej sprawie z poszanowaniem reguł i zasad postępowania karnego określonych w przepisach art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 pkt.1 kpk. Rzecz oczywista poniżej rozważania i uwagi należy odnieść do ograniczonej odpowiedzialności oskarżonego - przyjętej przez Sąd Apelacyjny formy współsprawstwa.

I tak za bezzasadny należało uznać zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk, który – jako adresowany do organów procesowych nakazuje rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego wątpliwości, jakiej w ocenie tego organu nie da się usunąć za pomocą jakichkolwiek dalszych zabiegów. Przepis ten naruszony być może w związku z tym jedynie wówczas,

gdy organ procesowy poweźmie wątpliwość co do zaistnienia lub niezastnienia podlegających subsumcji faktów i nie dostrzegając możliwości ich usunięcia, rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2005r. V KK 360/04 Lex nr 148230).

Tymczasem Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie uzewnętrzniał wątpliwości co do jakichkolwiek elementów stanu faktycznego, bądź co do sposobu interpretacji zastosowanych przepisów prawa, w związku z czym nie zaistniała taka sytuacja, która nakazywałaby korzystanie z art. 5 § 2 kpk. O obrazie tego przepisu nie można mówić wtedy, gdy wątpliwości co do przebiegu zdarzenia ma strona procesowa i wątpliwości te wywodzi z własnej – odmiennej niż dokonana przez sąd orzekający – oceny dowodów.

Twierdzenie, że sąd na gruncie zebranego materiału dowodowego wątpliwości nie powziął, choć powinien był je powziąć, jest w związku z tym twierdzeniem o naruszeniu reguły oceny dowodów i może być eksponowane jedynie w związku z zarzutem obrazu art. 7 kpk.

Za niezasadny uznać także należało zarzut naruszenia art. 7 kpk, który zdaniem apelującego, miał polegać na dowolnej ocenie zebranych dowodów.

Sąd pierwszej instancji oceniając istotne dla rozstrzygnięcia tej sprawy dowody respektował bowiem wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego i wyciągnął zeń trafne wnioski co do winy oskarżonego B. G., a swoje stanowisko w tym względzie przekonująco uzasadnił w motywach zaskarżonego orzeczenia. Skarżący nie przeciwstawił temu racjonalnych argumentów czyniących ustalenia Sądu pierwszej instancji wątpliwymi, a dokonaną przez ten Sąd ocenę poszczególnych środków dowodowych niezgodną z art. 7 kpk.

W tej sytuacji nie można zaakceptować twierdzenia zawartego w apelacji, że orzeczenie o winie oskarżonego B. G. oparto tylko na dowodach obciążających a pominięto dowody korzystne dla tego oskarżonego, czyli, że Sąd meriti dopuścił się obrazu art. 410 kpk.

Odnosząc się natomiast do zarzutu apelacji opartego na podstawie określonej w art. 438 pkt.3 kpk, należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy poddał zgromadzony materiał dowodowy wszechstronnej analizie, a tok rozumowania zaprezentował w przekonującym uzasadnieniu.

W przeciwieństwie do apelacji opartej na wybiórczo wskazanych okolicznościach, podstawę zaskarżonego wyroku stanowi całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej i zdaniem Sądu Apelacyjnego omawiana apelacja nie przytoczyła takich okoliczności, które mogłyby podważyć prawidłowe ustalenia Sądu pierwszej instancji. Trzeba zarazem podkreślić, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, lecz musi zmierzać do wykazania, jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w ocenie materiału dowodowego. Sama zaś możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się Sąd pierwszej instancji nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975r. II KR 355/75 – OSNGP nr 9/75, poz. 84, s. 12).

Ustosunkowując się szczegółowo do zarzutów sformułowanych przez obrońcę oskarżonego należy w sposób stanowczy i jednoznaczny stwierdzić, iż B. G. pełnił w spółce (...) funkcję Prezesa Zarządu w sposób rzeczywisty a nie fikcyjny. Doskonale więc wiedział i orientował się jaki kierunek „działalności gospodarczej” spółka obrała. Wiedział też w jakich relacjach i z jakich powodów pozostaje z innymi podmiotami gospodarczymi. Podejmował też osobiście istotne i decydujące decyzje dotyczące firmy, kierunków jej rozwoju. Osobiście też zajmował się finansami, angażował się w działalność kredytową, prowadził „rozmowy biznesowe” z pracownikami (...). Fakty te wynikają wprost m.in. z zeznań E. G., B. P., B. R. (1), B. R. (2), I. R., E. S., P. K. i in. jak i, co należy podkreślić, także z wyjaśnień oskarżonego – czego zdaje się nie zauważać skarżący.

Rzecz oczywista tego rodzaju prowadzona na szeroką skalę działalność przestępcza nie mogła być prowadzona bez współdziałania innych osób, w tym m.in. M., który pełnił w tym procederze podobną rolę jak oskarżony B. G..

Odnosząc się do zarzutu błędnej oceny zeznań świadków A. K., A. B. i R. Z. stwierdzić należy, iż ocena tych dowodów przez Sąd Okręgowy była prawidłowa i nie wykracza ona poza ramy swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk).

Faktem przy tym jest, iż przywołani w ten sposób przez obrońcę oskarżonego świadkowie złożyli w istocie zeznania w znacznym stopniu obciążające oskarżonego G..

I tak z zeznań A. K. wynika, iż kiedy w (...) pojawił się G., to stwierdził, iż będą potrzebne osoby, które wzięłyby kredyt na siebie (k. 131-132, 10967-69). Twierdzenia te w istocie potwierdził na rozprawie, zaprzeczając, iż chodziło o tzw. „słupy”, ale o ewentualnych kredytobiorców (k. 18325-26) – co różni ich w tym kontekście tylko werbalna różnica.

Twierdzenia te znalazły potwierdzenie w zeznaniach R. Z., który zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i sądowego konsekwentnie i stanowczo wskazywał, iż to B. G. nakłaniał go do zaciągnięcia kredytu, a następnie, kiedy pojawiły się problemy ze spłatą zobowiązań wobec banku, powiedział by był cicho, bo to nie jego sprawa (o czym też będzie mowa w dalszej części uzasadnienia).

Podobnej treści zeznania złożył A. B., który wskazał na U. i J. jako osoby, na które za pośrednictwem B. G. były zaciągane kredyty w (...) oddziale (...).

To, że powołani świadkowie – a w szczególności A. B. i A. K. – „pomówili” oskarżonego, będąc niejako zainteresowani wynikiem tego rozstrzygnięcia w żadnym razie li z tego powodu nie może dyskwalifikować tych dowodów.

Jak zarzuca skarżący dowód taki powinien być poddany szczególnie wnikliwej ocenie z jednoczesnym rozważeniem, czy istnieją dowody potwierdzające bezpośrednio lub choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto czy wyjaśnienia pomawiającego są logiczne i konsekwentne albo czy nie są one nieprawdopodobne (OSNKW 1970 z. 4-5, poz. 46).

Sąd Apelacyjny podzielając powyższy pogląd, stoi na stanowisku, że dyrektywą naczelną oceny tego dowodu jest zasada swobodnej oceny dowodów uzupełniona wskazaniem celowości, nakazującymi szczególną skrupulatność w jego ocenie i należytą staranność w dokonywaniu na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Sąd orzekający wymaganom tym sprostał i nie wykroczył poza reguły określone w zasadzie swobodnej oceny dowodów.

Oceniając zaś postawę świadka A. B. przez pryzmat podjęcia przez niego współpracy z organami ścigania – celem uzyskania korzystnego rozstrzygnięcia w sprawach toczących się przeciwko niemu – stwierdzić należy, iż postawa taka nie jest niczym nagannym i pozostaje w interesie wymiaru sprawiedliwości, o ile umożliwia dotarcie do prawdy obiektywnej, co też miało miejsce w niniejszej sprawie.

W pełni należy też podzielić stanowisko Sądu Okręgowego, iż operacje na rachunkach bankowych powiązanych ze sobą firm (...), (...), (...) i transferowanie środków pochodzących z kredytów na prywatne konta m.in. B. G. świadczą o pełnej jego wiedzy o przestępczym charakterze tych inkryminowanych „transakcji”.

Trafności tego stanowiska nie dezawuuje też błąd rachunkowy wynikający z sumowania kwot przelanych na rachunek B. G. w dniu 10 maja 2001r., jak i też nieuzasadnione przyjęcie, iż w dniu 9 maja doszło do przelania na jego rachunek kwoty 180.000 złotych, podczas gdy ze znajdujących się w aktach sprawy dokumentów nie wynika, by do takiej operacji doszło.

Odnosząc się do stanowiska obrońcy oskarżonego, iż B. G. podejmując decyzję o przelaniu kwoty 60.000 zł na konto przejściowe podjął działania prowadzące do wstrzymania wypłacania przez Bank tych środków, stwierdzić należy, iż jest ono całkowicie błędne, a świadczy nawet o pełnej wiedzy tegoż oskarżonego o przestępczym charakterze tego

kredytu. Przypomnieć bowiem należy, iż dyspozycja ta dotyczyła kredytu udzielonego M. P. (vide k. 327 załącznika Nr 1 teczka Nr 2 do sprawy (...)), którą to umowę podpisał on w jego obecności.

Ponadto, gdyby miał tylko takie podejrzania, to oczywistym jest, iż powinien w takim przypadku podjąć dalsze działania, w tym przelać na to konto całą kwotę a nie jedynie jej część.

Również formalne cofnięcie w dniu 20 marca 2001r. pełnomocnictwa udzielonego R. M. do dysponowania rachunkiem spółki (...) o niczym nie może świadczyć, a tym bardziej o odmiennej ocenie faktycznej działań oskarżonego.

Tym niemniej zgodzić się należy z Sądem Okręgowym, iż była to czynność pozorna, podjęta pod presją podejmowanych przez organy ścigania czynności i faktycznie nie eliminowała jego dalszej działalności.

Należy jeszcze pokrótce podkreślić, iż tak szeroka i spektakularna działalność przestępcza oskarżonego była możliwa wobec jego powiązań z innymi spółkami, tj. m.in. (...), (...), (...), (...), (...), poprzez P. R., A. Z., M. P., R. W. i in. Wskazać też należy, iż osoby powiązane z tymi spółkami, a do których odwołuje się obrońca, otrzymały kredyty za pośrednictwem spółki (...) – Z. T. – prezes zarządu (...), M. P. – (...), (...), S. D. (1) (...).

Należy przy tym wskazać na zeznania A. B., który wskazał na powiązania oskarżonego z P. R..

Wskazać też należy skarżącemu, iż A. Z. – na którą powołuje się – a obecna żona oskarżonego B. G. skorzystała z prawa odmowy zeznań.

Żadnego też uchybienia Sąd I instancji nie popełnił nie przeprowadzając dowodu z opinii biegłego grafologa mającego zweryfikować prawdziwość podpisu oskarżonego na zamówieniu spółki (...) dotyczącym 30 sztuk samochodów (...) w sytuacji gdy oskarżony nie kwestionował faktu, iż brał udział w negocjacjach dotyczących ich nabycia.

Ograniczając we wskazany wyżej sposób odpowiedzialność karną oskarżonego, stwierdzić należy, iż wina jego w tym zakresie jest oczywista i nie może budzić najmniejszych nawet wątpliwości.

Dokonując tego rodzaju zmian w ramach przyjęcia konstrukcji współsprawstwa w zakresie czynu I, Sąd Apelacyjny był zobligowany wymierzyć oskarżonemu nową karę, uwzględniającą wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar i odpowiadającą w pełni dyrektywom określonym w art. 53 § 1 i 2 kk (a szczegółowo omówionym przez Sąd Okręgowy), a taką będzie kara 4 lat pozbawienia wolności.

Kara orzeczona za czyn opisany w pkt. II jako spełniająca powyższe kryteria jest odpowiednia.

Orzekając zaś karę łączną Sąd Apelacyjny, podobnie jak Sąd Okręgowy, zastosował wobec oskarżonego najbardziej korzystną zasadę, tj. pełnej absorpcji, korygując też na jego korzyść czasokres orzeczonego środka karnego.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 437 § 1 kpk Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze i opłacie sądowej orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.

A.